

При това слънцето взе веке да зализа, дѣто пѣщо отъ 15 минути извървянъ пжтъ, азъ срѣснахъ по пжтя и Дина Стояновъ Бехаята, сжщо така патѣкижтъ като говедарина съ оржжне вѣрвеше, той бѣше придруженъ съ двама още другари пѣша опжтени къмъ селото отивахж, като оставили женитѣ и дѣцата си въ Топракъ-Хисаръ да стоятъ и да нагледватъ колята, защото много пѣщо отъ дрѣхи и по-кжщнина оставихж въ черговата си на Кара-Бурунъ, да ги прибиратъ. Попитахъ го близо ли още селото? — отговори ми: близу е близу, нѣ върви по-бърже, че ще те залѣзе слънцето по пжтѣтъ до дѣдо идешъ. Подканенъ отъ него, побързвахъ и гледахъ поиѣ съ видѣло да влѣза въ селото до дѣто не е залѣзло слънцето и не се е стъмнило. Най-послѣ, ето, че го видѣхъ отъ далечъ и едвамъ влѣзохъ и пристигнахъ въ него, часа по 12¹/₂ вечерѣта по турски. Прѣди да се останова въ него, като пристигнахъ до край селото много коля остановени и напускани, распрѣгнахти извънъ и вжтрѣ въ него, дѣто всякой бѣше се занялъ съ грижата да достави вечеря на челядѣта си, разбира се вече, като на мѣсто ужъ безопасно. Азъ изминяхъ всичкитѣ тия коля и челяди, влѣзохъ по-вжтрѣ въ селото и другъ пжтъ като не съмъ дохождалъ тукъ, нѣмахъ познайнство съ пѣкой отъ учителитѣ му, чудяхъ се сега на коя кжща да поискамъ да ме заведатъ, най-послѣ рѣшихъ, че учитель пакъ на учителска кжща трѣбва да иди, дѣто мнозина, що срещахъ, ги попитахъ, коя е кжщата на тубашний учитель, като най-подиръ ми я казахж и азъ волею и неволею трѣбваше да влѣзихъ тамъ и да си отпочина отъ дългий пжтъ. Когато отидохъ до дворѣтъ, изново попитахъ тая ли е кжщата на учительтъ? — Отговори ми се, че е тая, пованихж ме и азъ влѣзохъ. Щомъ се срѣсахме съ г нѣ учителя Маринъ Ивановъ, запознахме се съ имената си и кой кждѣ учителствувалъ и учителствова; та слѣдъ обяснението отъ мой и негова страна, азъ го помолихъ да ме введе въ кжщата си, за да се приблича, че съмъ твърдѣ много испотенъ отъ бързото ми вѣрвение по пжтѣтъ. Той ми показа една стая, влѣзвамъ, прибличамъ